

Dave Eggers este un autor premiat, printre ale cărui romane bestseller pentru cititori adulți se numără: *The Circle (Cercul)*, *Heroes of the Frontier (Eroii graniței)* și *What Is the What: The Autobiography of Valentino Achak Deng (Pe drum erau doar copii: Autobiografia lui Valentino Achak Deng)*. Dintre cărțile lui pentru copii amintim: *Aron și Ian cu susu-n jos*, *This Bridge Will Not Be Gray (Acest pod nu va fi gri)* și *Her Right Foot (Piciorul ei drept)*. Opera lui a fost nominalizată la National Book Award, Premiul Pulitzer și National Book Critics Circle Award, printre alte distincții. Este fondator al McSweeney's, o companie editorială independentă cu sediul în San Francisco, al ScholarMatch, o organizație de înlesnire a accesului la colegiu, și este de asemenea cofondator al 826 National, o rețea de centre educaționale din întreaga țară, care oferă copiilor și adolescenților șanse de învățare și publicare gratuită. Locuiește în California de Nord, împreună cu familia lui.

Aaron Renier este un desenator printre ale cărui romane grafice se numără: *Spiral-Bound (Legat cu spirală)*, *The Unsinkable Walker Bean (Walker Bean, cel de nescufundat)*. În 2006, a câștigat Eisner Award for Talent Deserving of Wider Recognition, iar în 2010 a fost unul din primii beneficiari ai unei burse Sendak. Locuiește în Chicago, unde predă benzi desenate și desen.

Dave Eggers

Uși în noapte

cu ilustrații de Aaron Renier

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

arthur

Capitolul UNU

Gran nu voia să se mute în Carusel.

Capitolul DOI

Dar părinții lui nu prea aveau de ales. Tatăl lui, care era mecanic, nu mai avusese o slujbă stabilă de mulți ani de zile, din motive necunoscute lui Gran.

Mama lui avusese un accident, când Gran era mic, și acum era în scaun cu rotile. Părinții lui nu îi explicaseră niciodată ce se întâmplase, iar lui Gran nu-i venea să întrebe. După o vreme, când oamenii îl întrebau despre starea mamei lui, Gran spunea doar: „Așa s-a născut.“ Era cea mai ușoară modalitate de a scăpa dintr-o conversație.

Dar Gran și-o amintea pe mama lui mergând. Își aducea aminte că ea lucrase cândva ca artistă la muzee, făcând animalele din diorame să arate real. Avea o amintire neclară cu el foarte mic, stând într-o savană africană cu mama lui, care retușa mustățile unui ghepard. Asta fusese înainte de scaunul cu rotile.

Apoi se născuse sora lui Gran, Maisie, și mama lui nu se mai întorsese la muncă. Tatăl lui Gran construise un atelier pentru ea, închizând veranda și umplând-o cu șevalete, vopsele și mese de lucru, totul la înălțimea potrivită. Dar Gran nu-și amintea ca mama lui să-l fi folosit vreodată.

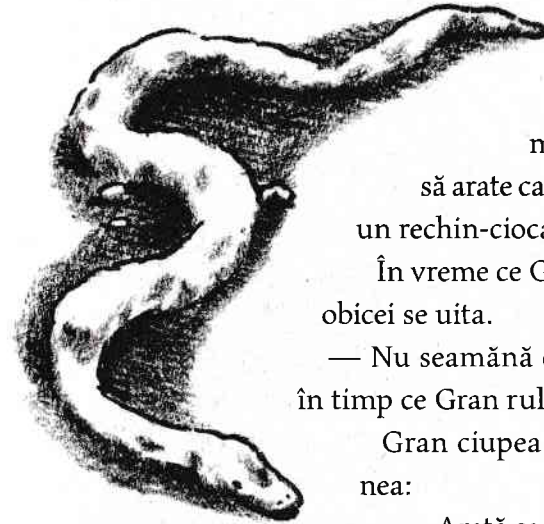
— Acum ei sunt arta mea, o auzi Gran spunându-i tatălui lor într-o zi.

La acel moment, Gran nu știu ce înseamnă asta.

O parte a talentului ei i se transmisese lui Gran. Când avea patru ani, mama lui începuse să-i dea un anumit tip de lut, disponibil în sute de culori, care, ars în cuptor, se întărea. Cu acest lut și cu blânda îndrumare a mamei lui, Gran modela pinguini, delfini și narvali – făpturi ale mării care împărțeau Atlanticul cu el.

Îi producea o satisfacție deosebită să ia o bucată de lut albastru și să o încălzească, să o ruleze până când devenea o minge, apoi să o ciupească ici ca să facă o aripioară, să o strângă colo ca să facă o coadă – și, brusc,

dintr-o minge albastră apărea ceva de felul unei balene. Gran făcea animale de lut atunci când era fericit, când era trist și mai ales când părinții lui aveau o neînțelegere. Nu știa niciodată sigur ce avea să se întâmple atunci când părinții lui se certau, cât de vehementă avea să fie cearta sau cât avea să dureze, dar știa întotdeauna că peste 20 de minute, pe când vocile

lor se stingeau în mintea lui, putea să facă o minge de lut colorat să arate ca o orcă, un lamantin, un rechin-ciocan.

În vreme ce Gran lucra, Maisie de obicei se uita.

— Nu seamănă cu nimic, spunea ea în timp ce Gran rula prima oară lutul.

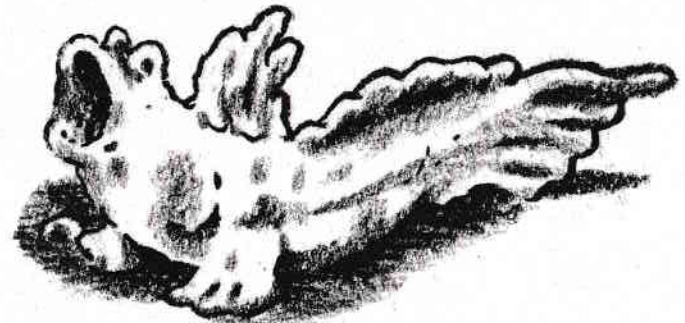
Gran ciupea și trăgea, și ea spunea:

— Arată ca un șarpe. Șerpii sunt plictisitori.

Apoi Gran răsucea și împungea și apărea ceva diferit, ceva specific, iar Maisie se comporta întotdeauna ca și cum ar fi fost un miracol.

— Cum faci asta? întreba ea cu o voce înfiorată.

Lui Gran îi plăcea mai mult decât orice să audă vocea înfiorată a surorii lui. Din motive pe care nu avea cum să le cunoască, asta îi dădea o putere nemăsurată.

Capitolul TREI

Dar, odată cu trecerea anilor, banii se împutănară și nu mai ajungeau și pentru lut.

Tatăl lui primise acum o ofertă de muncă în Carusel, un oraș în care locuiseră cândva stră-străbunicii lui Gran.

— Acolo e mult mai ieftin, spusese tatăl lui Gran.

— Mai puțin stresant, mai puțin trafic, zisese mama lui Gran.

— Și oceanul? întrebasese Maisie.

Avea cinci ani acum, și strânsese o colecție extraordinară de arici-de-mare.

— Acolo nu există ocean, le spusese lui Maisie și lui Gran mama. Dar există dealuri și un râu care șerpuieste prin oraș, sunt copaci, ratoni și vulpi, și căprioare câte nici n-ați văzut vreodată, câte nici nu puteți număra.

Capitolul PATRU

Așa că într-o zi Gran, părinții lui și sora lui, Maisie, plecară din orașul lor de pe țărmul Atlanticului și merseră cu mașina în Carusel, un cătun deluros aflat la peste o mie cinci sute de kilometri de ocean.

În ziua mutării, părinții lui Gran făcură ce făceau la orice călătorie lungă cu mașina: îi treziră pe Gran și Maisie în miezul nopții, îi duseră la mașină, îi puseră pe locurile lor, cu perne înghesuite sub centurile de siguranță, și îi acoperiră cu pături.

— Sunt un *burrito*! spusese Maisie.

— Nu ești un *burrito*, răspunse tatăl ei. Culcă-te la loc.

Când Gran și Maisie se treziră data următoare, erau la o benzinărie.

— Suntem la jumătatea drumului, spusese mama lor.

În mașină era cald, așa că ei adormiră iar. Când se treziră data următoare, mașina era parcată în fața unei case înguste cu două niveluri, aflată la jumătatea unei pante pline cu case de lemn.

— Țsta e Caruselul, spuse mama lor.

— Asta e noua noastră casă, zise tatăl lor. Nu că ar fi nouă. A fost construită de străbunicul meu.

— Când? întrebă Gran.

Tatăl lui deschise portiera din dreapta, se așeză și își încălță ghetele. (Îi plăcea să conducă desculț.) Tăcu un moment lung, cu gheata dreaptă în mâna stângă.

— Fir-ar, spuse el. Acum nu-mi mai amintesc. Știu că scrie înăuntru pe o plăcuță. Sau scria. Îmi vine să zic 1924. Sau 1942. Sunt aproape sigur că era un număr cu soț.

— De ce e casa strâmbă? întrebă Maisie.

— Ssst, Maisie, spuse mama ei.

Se dădură jos din mașină și se opriră pentru o clipă pe trotuar, care urca și cobora dealul în zigzag, prin fața celorlalte case presărate pe stradă. Gran fu de acord cu Maisie: casa arăta strâmbă. Primul nivel părea să se încline spre dreapta, iar al doilea nivel spre stânga, și întreaga casă părea să se încline foarte ușor la vale. Dar Gran știa că dacă spunea așa ceva ar fi putut răni sentimentele tatălui său, așadar păstră tăcerea.

Tatăl lui Gran stătea cu mâinile în șolduri, capul înclinat și ochii mijiiți la casă, de parcă ar fi încercat să se lămurească.

— Ceva nu e în regulă, spuse el.

— E bine, Ben, răspunse mama lui Gran. Foarte bine.